

шию, тогава трѣба първенъ да поискаме прошкиж отъ други-тъ.

20. Не трѣба да простыраме рѣце предъ нѣкого за да вземнемъ или дадемъ нѣщо другому; но таквъж нѣщо вынжгы да става задъгърба на оно-гози, що е въ средж-тж.

21. Подобно не трѣба да заминуваме предъ нѣкого, но вынжгы да гледаме да минуваме задъ-него а ко има мѣсто; а ко ли нема, то трѣба нър-венъ да искаме прошкиж, и сетиѣ да минемъ отъ-предъ му.

22. Кога нѣкой се приближи за да ни каже нѣщо, а ко е по-голѣмъ огъ насъ и се случимъ съ-днали, то трѣба да станемъ правы.

23. Къмъ по-горни отъ насъ никой-нхтъ не трѣба да говоримъ повелително; но вынжгы да имъ предлагаме изреченія, що правятъ умѣренно повелѣнье-то, както: мо лж вы се да мисто-рете това добро, или, простете да ви се помолж за еднж работж и д. т.; а не да имъ думаемъ: стори, кажи, иди, дойди (ела) и д. т.

24. Но и къмъ равни-тъ съ насъ кога приказва-ме, добръ е да отбѣгваме повелителнїй начинъ, и вынжгы да употребляваме изреченія подобно умѣ-ренны на повелѣнье-то.

25. Съ горѣизложенны-тъ въ този членъ трѣба да помнимъ и това, че кога се разговаряме съ нѣ-